

om at sætte disse Indtægter i Skat? Jeg kan ikke forstaa, det skulde være nødvendigt, og Venstres gamle Fordring gaar ud paa ensartede Regler Landet over. Man kan billige, at der inden for det enkelte Amt kan træffes Tillægsbestemmelser, at der er Anledning til inden for de enkelte Amter at træffe visse særegne Bestemmelser i andre Henseender. Det har jeg ikke noget mod, men hvad angaar de fundamentale Bestemmelser med Hensyn til Nedsættelser efter Lejlighed eller Tillæg efter Formue, kan jeg ikke se, at det er nødvendigt eller heldigt at gøre Forskel i de forskellige Amter, naar man indfører mellemkommunal Beskatning, som just kræver ensartede Regler.

Med Hensyn til kooperative Selskaber, Andelsslagterier og hvad der nu ellers er af den Slags her i Landet, udtalte den ærede Ordfører, at han glædede sig over, at jeg var kommen bort fra det Standpunkt at modsætte mig, at de skulde være skattefri. Jeg tror nu alligevel, det vil indrømmes, at jeg altid har været meget liberal i den Henseende under de tidligere Forhandlinger, som have fundet Sted om disse Sager, og jeg vil vedblivende være det, navnlig efter at jeg har set i Lovforslaget om Formue- og Indtægtsskat til Staten, at selv om man sætter disse Foreninger i Skat, lykkes det alligevel det ærede Flertal ved at føje en Bestemmelse til straks efter, at gøre, Beskatningen illusorisk. Det kan ikke hjælpe, at man paalægger dem Skat, som de i Virkeligheden ikke komme til at betale, som andre Selskaber komme til at betale. Man maa saa hellere paa Forhaand give sig. Men naar det ærede Medlem udtalte noget om Skomagere, som oprettede et Fællesudsalg af Sko og sammenholder det med min Kritik af, at man heller ikke vil beskattes saadanne Associationer, som drive bunden Næring, saa er det en Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side. Nej, hvis man vil have det, som jeg fremførte belyst ved et Eksempel, saa maa man sige: Naar Folk, der producerer Huder, forædle og bearbejde dem saaledes, at de blive til Læder, Sko og Støylar, og etablerer et Udsalg i Konkurrence med de Næringsdrivende paa Stedet, saa er det det, den ærede Ordfører ogsaa vil have gjort skattefrit efter dette Forslag, og det synes jeg ikke, der er nogen Anledning til at gøre. Jeg talte slet ikke om Skomagere, det er nemlig ikke dem, der producere Raamaterialer, saaledes som Andelsselskaberne gøre, og derefter sælge det færdige Produkt. Men den bundne Næring, der bestaar i at

fremstille og sælge Fodtøj, burde være undergivet Fællesregler, saa at ikke den Omstændighed, at et kooperativt Selskab driver saadanne Virksomheder, paa nogen Maade skulde være tilstrækkelig til at begrunde Skattefrihed. Er det derimod fri Næring, der udøves, agter jeg i den Sag at stille mig noget anderledes, efter som Landstinget i den Henseende, hvad Næringsadkomst angaar, har stillet sig anderledes, men udover det vil jeg i alt Fald ikke kunne gaa, og om jeg overhovedet kan faa Tilslutning hertil, er usikkert. Men udover det, jeg her har angivet, tror jeg sikkert, at man ikke kan gaa, og jeg tror egentlig heller ikke, at den ærede Ordfører i Virkeligheden mener det.

Med Hensyn til Aktieselskaber tror jeg ikke, at det var en rigtig Fremstilling af det til Grund for Begrænsningen af Skatteprocenten for disse liggende Princip, som den ærede Ordfører fremførte. Den ærede Ordfører sagde: Vi have taget Gennemsnitsprocenten af den personlige Skat rundt omkring i Landet og anslaaet den til 3 pCt., og saa have vi sat den som Skat for Aktieselskaber, og derfor bør den være uafhængig af den Skat, som fysiske Personer betale. Det er dog paa ingen Maade Princippet for den Skat for Aktieselskaber, som man har foreslaaet successive saavel til 1, til 2 og til 3 pCt., undertiden endog til den samme Skat, som fysiske Personer i samme Kommune betale. Nej, det, der historisk ligger til Grund for Begrænsningen af Aktieselskabernes Beskatning, er simpelthen den fra alle Sider herskende Erkendelse af, at der ligger et Dobbeltskatningsmoment i Aktieselskabernes Beskatning. Paa samme Tid som man indrømmer, at kommunalt set, men ogsaa *kun* kommunalt set, bør Aktieselskaberne beskattes, fordi de bidrage til de paagældende Kommuners Udgifter i adskillige Tilfælde, har man ment det ganske nødvendigt at sætte en Grænse, ud over hvilken denne Beskatning ikke burde kunne finde Sted. Man har der vaklet mellem 1, 2 og 3 pCt., og der er saa Udvalget blevet staaende ved 3 pCt., som jo ogsaa er bleven vedtaget tidligere. Og naar nu Forholdet er saaledes, forekommer det mig, at man ud af den Tankerække, som fører til Begrænsningen, nødvendigvis maa komme til den Slutning, at i Kommuner, hvor den personlige Skatteprocent er lavere end 3, dér burde Aktieselskaberne ikke betale udover den. Det tror jeg da ogsaa, at man ved nærmere Overvejelse vil give mig Ret i. Naturligvis gælder det i særlig Grad om